

ЧАСТИНА ПЕРША

ТИХОН

Тихон Мазуревич народився у вбогій родині колишнього теслі Уласа Мазуревича в селі Заруддя на Полтавщині. Колись їхня родина була заможною, у що сам Тихон насправді не йняв віри, та мати слізливо його в тім переконувала. Завжди заклопотана, затуркана життям, невеличка на зріст, Марфа Мазуревич колись була, можливо, і гарною жінкою, та важке життя по краплині геть висмоктало з неї всю вроду й чарівність...

Колись...

Колись вона й справді була дуже гарною, і хоча Тихону в те зовсім не вірилося, та вона говорила правду: і про заможність Мазуревичів розповідаючи, і про вроду власну. Давно вважалася вона за найвродливішу дівчину на селі, і не один парубок захворівся ясними її, глибокими й неймовірно привабливими очима, чорними, як тая ніч, і не один

утратив голову за тоненькою, веселою донькою Свирида Торенка. І хоча родина Торенків не вирізнялася статками, скоріше тих статків зовсім не мала, та куций посаг Марфи зовсім не відштовхував від неї парубків, а навпаки, липнули вони, як ті мухи до меду. Але вона не поспішала, не поспішала виносити рушники, тому що чекала ще того таємничого, незвіданого биття у серці, котре звалось коханням і про котре розповідали дівчата-подруги, виблискуючи лукаво очима та відчайдушно червоніючи лицями. Парубків довкола неї хоч і було багацько, але... жоден не зачепив її серця, не зачепив так, як того хотілося, як про те мріялося. Та все ж не оминуло її те кохання, не пройшло повз почуття, про котре так, мружачи яснії очі, мріяла. Покохався той, кого й гадки не мала покохати.

Уласа Мазуревича покохала, того, хто завжди найбільше насміхався з неї, хто ніколи не залицявся відверто, як інші парубки, та й не помічала його якомось, не затримувала погляд. А одного разу зустрілися на вулиці й щось мов трапилось між ними. Марфа наче вперше узріла перед собою високого, чорнявого Уласа, і в очі його блакитні задивилася, з подивом помітивши, які ж вони гарні. І все — пропала дівка, ніщо вже не могло на неї подіяти, ніщо не могло зупинити, хоч мати й слізьми вмивалася, так просила не загублювати

життя свого, бо Мазуревичі в Зарудді слави гарної не мали, особливо батько Уласа — старий Зосима.

Людьми вони, ті Мазуревичі, були дивакуватими, жили хоча й заможні, та якось відлюдкуваті. Старий Зосима був не з тутешніх, а з'явився в селі ще замолоду. Прийшов при грошах, викупив добрий шмат землі, вибудував затишну, велику хату, та господині приводити до неї не поспішав — чи то кохання чекав великого, чи хто його вже там знає. І дівок у селі вродливих удосталось, і таких, що мали за собою посагу не порожні скрині, та ні, до жодної сватів не засилав, міг тільки з удовицею котрою впасти в любові, та й то так, на короткий час. Або ж до міста їздив, де, балакали, була в нього заміжня полюбовниця, а вже чи правда так було, того ніхто не знав. Отак, ходили селом чутки та пересуди, а вони ж, ті пересуди, то така річ, що можеш почути про себе такого, чого з тобою в житті не було. І так дожив Мазуревич той мало не до п'ятдесяти років, похмурий, відлюдкуватий одинак, з густими, завжди насупленими чорними бровами, що нависали кошлато на його колючі, непривітні очі бруднувато-сірого кольору. Ні рідні в нього не було, ні дітей, жив як тая бур'янина, а потім поїхав кудись на місяць і повернувся не сам, а привіз із собою гарненьку таку, круглолицю молодичку з очима блакитними, як те полудневе

небо. Тільки вже дуже сумовитою вона видавалася, й за високий тин мазуревичого подвір'я рідко коли виходила, а як виходила, то тільки разом з ним. І як допитливі баби не намагалися довідатися, хто вона та що, та звідки, Мазуревич мов води в рот набрав, а та Оксана його взагалі на мову не вдавалася. Тільки те, що Оксаною її кличуть, і знали. А через рік обродилася вона хлопчиком, та померло швидко дитя, за ним ще трійко діточок породжувалося та помирало, і тільки п'яте дитя, той Улас, полишився живим у старого Зосими.

Довгий час ніхто не відав у селі, як вживається Мазуревич з тією мовчазною своєю, мов німою, Оксаною. Тин високий, хата велика, а тиша завжди на обійсті панує така, що й не ясно, чи там люди живі є. І тільки якось, і то випадково, уночі, покійний уже дядько Бондар довідався про те, що Мазуревич побиває молоду свою дружину. То було років за два, як привіз він її до Заруддя, і нещодавно вона втратила друге дитя. Казав він, дядько Бондар, що йшов за опівніч до кума готуватися поросся колоти. Та ще не дійшов до тину Мазуревичів, як раптом кинулася йому під ноги бліда тінь, і жіночий глухуватий голос пролунав поряд:

— Дядьку, рятуйте мене!

Бондар нахилився.

— Хто ти, дитино? І що трапилося?

— Оксана я, Мазуренчиха, — прошелестіло у відповідь, і Бондар здригнувся, зачувши, хто прохає у нього допомоги.

А вона якось стрепенулася вся, підвелася, охопила білими руками брудні, запилені його ноги в куцях, старих, латаних-перелатаних штанях і зашепотіла так гаряче та швидко, що він ледь її зрозумів.

— Рятуйте, рятуйте, дядечку любий, благаю вас. Він же заб'є мене на смерть! Йуда клятий, убивця!

Від тину раптом долинув голос Мазуревича:

— Оксано, де ти?

Жінка в ногах Бондаря затремтіла всім тілом.

— Господи, пощади! — якось так уже приречено вигукнула вона й тільки тихо зойкнула, коли міцна рука чоловіка боляче, певно, ухватила її за товсту темну косу й потягнула, сіпнувши так, що й Бондар покривився.

— Гей, Зосимо, тихіш! Усе ж таки жінка!

Мазуревич зиркнув у темряву вороже.

— Нічого з нею не трапиться! Не подохне.

— Так жінка ж!

— Так моя ж! Захочу — вб'ю, не захочу — не вб'ю, моя воля!

Поки Бондар приходив до тями від тих страшних слів, Мазуревич потягнув свою Оксану до воріт, тримаючи досі за ту косу.

Потім Мазуревича й соромили, й у вічі казали, щоби полишив бити дружину, та хіба ж така людина слухати стане? Тільки вишкіряться у відповідь, і слова йому не скажи. То й кинули односельці щось казати, а життя продовжувало котитися вперед. Виріс уже й Улас, балакали, що мав намір засилати сватів до Устини Черненків, дівки на язика швидкої, з яскраво-рудим волоссям та прозорозеленими очима, та зустрілася йому Федишихи Параски та Свирида Торенка донька Марфа, і мов хто зіллям чаклунським плеснув обом їм на серця — геть спокій утратили, особливо Марфа, котра була готовою йому й рушники подати, коли зашле Улас сватів, чим матір ледь не до нападу серцевого довела.

— Марфуне, донечку, — тільки й чулися хатою Торенків плачі Параски Дмитрівни. — Та що ж ти життя своє молоде загублюєш? Мазуревичі — страшні люди! І Зосима невідомо з якого краю до нас прибудився, і ту бідну Оксану побиває, і Улас уже надто ласий до чарки.

Марфа тільки пирхала.

— Мамо, я ж кохаю його!

— Кохає вона! А жити як думаєш?

— Як? Так, як усі люди!

— Усі? Та вони ж, ті Мазуревичі, не такі, як усі. Темні вони й наскрізь гнилі. Та чи для того

я вихохала, випестила тебе, отаку красуню, аби якісь прибудди споганили тебе, дитячко моє любе? Та чим тобі Тарас Морозенко та й не вгодний? Який же парубок...

Марфа тільки лице кривила.

— Мамо, облиште!

І як не вмовляла її, як не переконувала Параска Дмитрівна, а все одно, коли з'явилися на порозі їхньої хати свати від Уласа Мазуревича, Марфа так і засяяла вся, і винесла давно любовно при-готовані рушники.

За три тижні справили весілля.

Марфі знадобилося два дні, аби зрозуміти гірку істину того, що до великого, заможного будинку Мазуревичів увійшла вона небажаною невісткою. Спочатку, засліплена тим своїм щастям поряд коханого Уласа, не помічала вона ні невдоволення свекра, ні косувань блакитних очей свекрухи. А прозріла за два дні, коли старий Зосима пробудив її ледь не посеред ночі, коли ще не розвиднилося.

— Уставай, ледацюго, — прошепотів їй на вухо, боляче вхопивши за руку. — Чи до обіду думаєш весь час рутити? У мене в хаті треба працювати, а не задарма хліба їсти. Понабирав той Улас злидоти ледачої...

Марфа залупала сонливими очима.

— Так поночі ж іще...

— Замовкни, голото нечесана. Хто ти така тут, аби зі мною суперечки заводити? Ти тут ніхто й ніким полишишся. Працюй, поки не вигнав!

І почалося для Марфи її важке, сповнене гіркоти та сліз подружнє життя. Ой, як розкаювалася вона тепер у тім, що не послухалася матінки рідної та пішла за Уласа. Кохання їхнє, як ото швидко загорілося і запалало, також швидко якомсь і згасло. Чи коханням справжнім не було почуття її те гаряче до Уласа, чи, може, він разом з батьком своїм спромігся його знищити, Марфа того й не знала вже, але дуже скоро, коли була важкою за первістком, з подивом зрозуміла, що не відчуває до Уласа майже нічого, жодних почуттів, так, жевріло щось тепленьке поряд серця, але горіння колишнього вже не було. Куди поділося воно, оте горіння у грудях, ота жага бачити його, бути постійно поряд, оте божевілля, коли дивилася на Уласа й видавалося, що у світі кращого чоловіка ще не було. А зараз... Дивилася тверезими, не затьмареними очима і помічала те, чого відмовлялася помічати раніше, — любов Уласа до чарки. Спершу гадала, що то мати через нелюбов до Мазуревичів наговорює на Уласа, і тільки за місяць після весілля зрозуміла, що мати правду казала. Улас і справді полюбляв зазирнути до чарчини, і, як виявилось з часом, любов та була набагато сильнішою від почуттів до неї.

Приховувала вона тепер і від матері, і від рідних своїх, і від села усього гірку правду про те, як жилося їй у Мазуревичів. Мовчала, ковтаючи водоспади образливих сліз, про те мовчала, що зробилася для родини чоловіка за наймичку і мала працювати в них, з удосвіта й до ночі. А Уласу не було до того й діла жодного: устане ранком, потикається двором туди-сюди й зникає кудись ледь не на весь день, повертаючись уже ввечері геть п'яним. І не помічає її наче, молодої дружини: прийде, послухає злого батькового бурмотіння, та й спати повзе, а те, як Марфа почувується, його не обходило зовсім. А вона мовчить, ковтаючи сльози, бо вже знає, що дорікання на нього не подіють, тільки відхреститься від неї, руками замахує чи й досить грубо бовкне, аби не заважала. І полишається їй тільки з подивом гадати, куди ж подівся той ніжний Улас, у котрого вона закохалася. Куди він зник, поступившись місцем цьому майже незнайомцю, котрий як прокинеться, так і пари поганой слів з вуст не випустить, микається двором, нидіє, допоки не зникне невідомо де. А повернеться, то як поталанить — коли вдоволений, то може й словом озватися, та частіше повертався похмурим, невдоволеним і злим. І Марфа починала його вже такого злого боятися відверто. Бо може й насварити, і мало не згвалтувати. Коли першого разу

спробувала вона йому відмовити в любощах, ледь тримаючись на ногах від втоми, то отримала такого поличника, що на другий день пів лица посиніло, а іншого разу вона вже й не опиралася, бо гірше від того було б тільки їй. Мовчала, тільки сльози ховала від цілого світу.

Усе життя її тепер було мовчанням.

Мовчала тоді, коли Улас примушував до близькості, мовчала й у ті хвилини, коли лаяв свекор, завжди невдоволений її роботою, якою б старанною та доброю та не була. Мовчала про гірку правду й тоді, коли допитувалися рідні, як жилося їй у чоловіка, особливо з матір'ю і словом не могла обмовитися. А як хотілося виплакати комусь усе: і про з-під батога, небажану близькість з Уласом, і про лайки свекра нічого не казала, бо розуміла, що лише сама була у тім винною. Не послухалася ж, чому ж вона не послухалася рідненької? Інколи так уже набридало життя у тих Мазуревичів, що ладна була махнути на все рукою, покинути Уласа й повернутися назад, під затишне материнське крило, і нехай Улас приходить повертати, а вона не повернеться. Та щось тому заважало, можливо, і вроджені гордощі, чи ще що. Тому вона все ж полишилася, аби страждати поряд них, поряд Мазуревичів.

І те, що завагітніла, ніяк не полегшувало роботи, старий Зосима наче й не помічав того, що невістка

була важкою його першим онучам. Вона працювала так, як і до вагітності, а господа в Мазуревичів була великою: худоби самої з десятків голів, а ще ж свині, птиця — кожного нагодуй, за кожним доглянь. І все то трималося майже на самій Марфі, та ще город і в поле йти. Працюй, хоч розірвися, старий лише трішки допоможе, а то все сама. І Марфа почала ненавидіти свекра, особливо після того, як завагітніла. Досить вгодований, невисокий на зріст, Мазуревич старий ніколи не вирізнявся вродою: мав якусь сіру, невиразну зовнішність, тонкий, прямий ніс, бліду вервечку губ та бруднувато-сірі очі, над котрими нависали густі чорні бровиська. Вигляд такий бридкий, що тільки поглянеш на людину, то одразу ж і зрозумієш, що добра чекати від неї не варто. І Марфа ненавиділа, відчайдушно ненавиділа й пику його вгодовану, погану, і голос його різкий, неприємний. Той голос, що тільки й умів, що ображати та так уже лаяти люто, що краще б вона померла в той день, коли вступила в хату Мазуревичів невісткою. Тільки й чула того, що вона голота злиденна й ледащо.

Свекруха теж була якоюсь... дивакуватою. Усе вона відмовчувалася і як належне приймала те, що Марфа ледь не наймитувала в них. Сама ж тільки поїсти наготує й увесь день, мов нежива, може просидіти то у світлиці своїй, то на призьбі. А що

чоловік невістку не вгаває лаяти, то того вона наче й не чує. Щоправда, сама Марфу не сварила майже, і та розуміла, що не з доброти душевної вчиняє так, а то просто свекрусі було байдуже все, що відбувалося в господі. І до сина їй теж було глибоко байдуже. Марфа помічала іноді, що дивилася Оксана на Уласа так, наче і його теж ненавиділа, як і батька його. А вони були чимось і схожі — старий Зосима та Улас, тільки очі в Уласа були не ті, бруднувато-сірі, а успадкував він блакитні й гарні — материні. Вони й надавали його досить невиразному лицю привабливості, котрої не мав батько. А все одно Марфа бачила, що свекруха сина недолюблює, ненавидить. А за що? За що ж мати рідна може ненавидіти сина, Марфа собі й уявити не могла. І все намислювала, що вже вона дитя своє, яким би воно не вродилося, буде тільки любити й ніколи не допустить у серце своє ненависті до нього.

Навесні обродилася вона Тихоном.

На диво, дитина народилася міцною, хоча Марфа за нею й жодного дня відпочинку не мала, ледь не до самих пологів відходила і за птицею, і за худобиною, і сну мала хіба що три години на добу. Після пологів дали відпочити їй лише три дні. А Тихон ще вродився таким галасливим, норовливим, що не по нім, хоча мале, та все розуміє, і одразу такий гвалт вчиняє... Але вродився гарним, дуже на саму

Марфу схожим, з рисами її лица... Старий Зосима, як тільки побачив його вперше, так і плюнув.

— Тьху, не моєї породи!

Як помилився, як же помилився він тоді, бо той онук, що був, на його думку, не в його породу, він зріс повною його подобою, і ніхто з п'ятьох дітей Уласа та Марфи не успадкував рис характеру старого Зосими настільки повно, як Тихон. І вже малим виявляв він успадковану від діда жорстокість, нещадно вбиваючи птахів, а на материні докори тільки зухвало позиркував темними, вогняними очима. Марфа лише гірко зітхала, дивлячись на старшого сина. Успадкувавши й зовнішність її, і вроду, Тихон за всім іншим був справжнім Мазуревичем. Здатним до жорстокості та нападів люті, часто видавався похмурих, і вона докоряла собі, що син такий, бо коли важкою ходила, то допускала до серця свого ненависть до свекра. От і вродився син таким, що вже з колиски не мав у собі добра.

Марфа ходила з другою дитиною, коли помер старий Зосима. Помер раптово, несподівано. Та друга вагітність давалася Марфі дуже важко, страшно наливалися ноги, до кінця дня перетворюючись на майже нерухомі колоди. Але вона мала, мала ними рухати, і рухати швидко, бо, незважаючи на стан, послаблення в роботі так і не отримала, а мусила працювати ще більше, бо мала вже Тихона,

такого дворічного шкідливця, що іноді хотілося аж плакати. А свекор, той мов зовсім сказився, нападвся на Марфу ледь не цілими днями, у той же день особливо, бо ще й кролів прикупив, вимагав і за ними догляд, а Марфа, вона ж не залізна, не розірветься, свекруха допомагала з-під батога, тільки коли свекор пожене. А Улас... той був робітником нікудишнім. Ото теслив потроху, заробляв яку копійчину з примусу батька, та більше пиячив, зникаючи зранку в невідомому напрямку й повертаючись увечері у такому стані, що старий Зосима гнав його спати в хлів до свиней.

Старий лютував, жадібність у нім так і буяла, хоча грошей мав на ціле село, а мріяв ще за тих кролів гарно виручити, знав, куди здати. То й ганяв Марфу, крики здіймаючи такі, що й селом лунало — не боявся вже нікого, та за високим тином і не видно було, на кого саме він кричав, усі вважали, що то він на Оксану продовжує лютувати. А того ранку Марфа, котру крутило ще з ночі, випадково придавила одне кроленя, та так, що воно одразу іздохло, і на біду те взрів свекор. Як він кричав, очі в нього налилися кров'ю, сам лицем почервонів, за дорогоцінне кроленя грозився вбити, і поки Марфа щось лопотіла, виправдовуючись, він вхопив у руки товстого кілка.

— Уб'ю, злодюго!

Марфі враз зробилося зле, а страх перетворив майже на сліпу. Рот розтулявся, аби закричати, та не була вона спроможною навіть слова вимовити й тільки хрипіла. Та й марно було кричати — Уласа вдома не було, а свекруха на допомогу не прийде, скільки не волай. А свекор наближався, страшний у своїй нелюдяній люті, з тим кілком у руках, і весь світ плив перед очима Марфи. Незважаючи на важке життя, помирати вона не хотіла. Лець не мліючи від страху, вона почала повільно відступати назад, ноги самі несли її, рятуючи й власне життя, й те, що зародилося в неї під серцем. І похолонуло серце, коли щось відчула спиною — стіну комори. Відступатися більше не було куди, а оскаженілий той Зосима вже був поряд, страшне його лице було так близько, що Марфа побачила його неймовірно розширені зіниці.

— Уб'ю, уб'ю! — просичав він їй лець не в лице, але замахнутися й ударити не встиг.

Захрипів раптом, очі його зробилися невимовно великими, і ще мить — кілок вислизнув з ослаблих пальців Зосими. А сам він почав валитися просто на перестрашену Марфу, яка не могла одразу дотямити того, що сталося.

Важке тіло свекра навалилося на неї, придавило до глиняної стіни комори, й не одразу зрозуміла вона, що свекор помер.

Старий Зосима помер.

Ледь тримаючись на ногах, Марфа відштовхнула від себе холонуче тіло свекра, і він упав до її ніг — переможений смертю мучитель і ворог, людина, котра три роки перетворювала її молоде життя на справжнє пекло. Заковтнувши гіркувату слину, Марфа поглянула вниз, на заслане білим саваном смерті лице Мазуревича. Жалю в неї не було, — тільки не до нього, до нього вона не була спроможною відчувати жаль, — надто глибокими та болісними були невидимі рани, котрих завдавав їй свекор протягом цих трьох років. Не жаль, а полегшення відчувала вона зараз, вдивляючись у його лице, з виряченими кудись догори бруднувато-сірими очима. Потім переступила через нього, піднявши спідницю, і пішла до хати сповістити свекруху. А як та вже зраділа. Марфа тільки глипала розгублено очима, коли свекруха, зачувши про смерть чоловіка, підхопилася раптом з місця, кинувши геть вишивання, і закружлялася світлицею. Вона й сміялася, і плескала в долоні, і вигукувала радісно: — Іздох, нарешті ж він іздох!

Старий Зосима помер від серцевого нападу, за три дні його поховали у грубо збитій домовині, бо Оксана Мазуревич не забажала витратитися занадто на гниле тіло чоловіка. Та й самі похорони його були малолюдними, прийшли лише батьки

Марфи — свати все ж — та ще кілька селян. За довгі роки життя у Зарудді старий Мазуревич не нажив собі ні доброї слави, ані поваги та друзів. Як прожив дивакуватим відлюдьком за тином своїм високим, сторонячись сільського товариства, так і помер та був похований. Ніхто не плакався за ним, навіть скупі сльози не було пущено, тільки Улас, накуштувавшись із самого ранку поминальної горілки, щось там скиглив собі тихенько, розтираючи соплі та сльози набряклим лицем. Марфі чомусь було огидно на нього дивитися, як і на матір його, котра відверто раділа зі смерті чоловіка й радощів тих своїх ніяк не приховувала, не соромлячись ні батьків Марфи, ані небагатьох селян, ані панотця, що відспівував старого Зосиму.

За поминальним столом впилася вона не гірше від сина і на осудливий погляд Марфи вишкірила зуби.

— Що, невісточко, засуджуєш ти мене? — запиталася майже вороже й смачно захрумкотіла свіжим огірком, заїдаючи чергову чарку. — А я ж, може, вперше за довгі роки воленьки медяної вдихнула, вільною від того ірода зробилася. Та й що ти про життя моє важке знаєш? Гадаєш, що лише одній тобі важко, а мені легко? Сама ти в стражданнях своїх провинна, із власної волі ярмо це собі на шию нависила, ніхто ж тебе не

тримав, могла повернутися до батьків. А я вже таких розкошів не мала, ота тварюка, що сьогодні в землю була зарита, вона ж мене силоміць сюди привезла, пригрозила, що за борговий вексель мого брата рідного до в'язниці кинуть, якщо я не стану його дружиною. Я їй погодилася, бо за брата найдорожчого, з котрим в один час народилася, і не на таке б погодилася, аби його врятувати. А той хробак кислоокій тим і користувався все життя. А як я ненавиділа вже його весь цей час, поки за дружину йому була, хоча цього їй не приховувала, незважаючи на те, що їй битою, і мордованою була. Убити його хотіла, та якось не змогла, не здійнялася рука моя, слабкою я виявилася, хоч і хотілося, знала би ти, як мені того часом хотілося. Але ні, не змогла, тільки чекала весь цей час, як другого прищестя, його смерті. І таки дочекалася.

Свекруха радісно засміялася, випила ще чарчину їй захрумкотіла огірком, примружившись.

І Марфа не втрималася від запитання.

— А що ж тепер?

Оксана вдоволено всміхнулася.

— А що ж? Поїду я з цього клятого села, ненавиджу його не менше від Зосими. Повернуся до міста, до братика, а там уже подивлюся, як буду жити.

— А Улас? Покинете сина?